

הק"מ) של ישראל, הוקמו מעברות. לילדיהן חם ים כן, וקשה לתאר אותם נוסעים במוניות להיפי יחצה שמורים. הים הכחול והקריר הוא ממש ליד האוהלים, אם כי אין שם מצילים והמקומות המסוכנים לא סומנו מעולם. ילדי המעברות תורו מים את חלקם הניכר להעלאת העקומה הסטטיסטית הארישה המראה את מספר קרבנות הי עונה.

בכל מקרה, בין ליד מלון מפואר ובין ליד מעברה נידחת, מסתיימת הטרגדיה במספר שותות בעיתון המופיע למחרת. אישם באוהל או ידירת לוקסוס בוכה מישהו, אך המעברה שוב תרחצת והאלפים שחזרו אתמול בריאים הביתה, זוב צוהלים במקום בו קרה האסון.

למנוע לחלופין: חלום. בהשוואה לארית אחרות, שגם שם מרבים אנשים לטבול עציים באגמים, ימים ונהרות, אחוז הטובעים בארץ וא מבהיל. מעטים הימים בחודשי הקיץ, בהם יסרה בעיתונות הידיעה הקצרה על עוד ילד, כר או אשה, שקיפחו חייהם תוך כדי רחצה. יבונה המר של עונת הרחצה 1952 מסתכם י עתה בחייהם של 18 ילדים, 11 גברים, 2 שים.

לפני חדשים, העלה חבר הכנסת אליהו משה ניחובסקי שאילתה בכנסת: מה היא הסיבה לריבוי מספר הטביעות בים, ומה חושבת המטי שלה לעשות כדי לתקן את המצב? השיב ראש הממשלה, שאמנם פגע בתשובתו בראש המסמר, אך לא הוציא את המסקנות: אין הממשלה יכולה להכריח את הרשויות המקומיות לקבל את האחריות על כל המקומות בשטחי שיפוטן בהם מתרחצים. אין היא יכולה גם, מתוך חוסר חוק כתאים, להעניש אותן במקרה התרשלות. הדרך היחידה להטבת המצב משתקפת מבעד ההודעה הזאת. למנוע טביעות לחלוטין הוא חלום. אך חקיקת חוק מתאים, עשוי להפחיתן בהרבה.

קציר הגלים: מאי ראשית עונת הרחצה סבי עו לפחות 18 ילדים, 11 גברים ו-2 נשים לאורך חופי הים והאגמים, ציבור השוהה במספרו לציבור הרחצים השרוע על חוף חוף הרצליה (מימין) והמדגים את גודל קציר הגלים האכזרי.

3 שניצלו מטביעה:

מאיר ברסלואר, ניצור

בערב של יום קיץ לפני ארבע שנים שחה ברסלואר, שחיין טוב וותיק, בימה של תל-אביב. הים היה גלי ופתאום היה גיש ברסלואר כי כוחותיו נחלשים ולא יוכל לחזור לחוף. בחוף עמדו אשתו ושלושת ילדיו. כשאלה שמו לב למת-ארע ולעובדה כי המצילים נופלים מה-סירה בים הסוער ואינם מצליחים להגיע החלו מבכים אותו. ברסלואר נטלטל ב-מלוא הכרתו. עברו כשחיין ותיק אפשר לו להגיע להחלטה, שהצילה את חייו: לשכב על הגב, לחסוך ככל האפשר את כוחותיו. להחלטה שנייה, מותנת מהיותו איש חדר, הגיע באותו זמן: להתפלל. לאחר מלחמה של שלושת רבעי שעה הצליחו שני המצילים אמיל ויוסקה לה-גיע אליו, להוציאו מהמים הטרופים.

יצחק ברילר, ניצור

בימי חופשתו מעבודתו כנהג במגד-דוד-אזום, היה נוהג ללכת להתרחץ בים בשבע בבוקר. הוא אינו יודע לשחות, ובאותו בוקר לפני קרוב לעשר שנים עמד בין עשרות אנשים בתוך המים. הר מים לא הגיעו לברילר יותר גבוה ממות-ניו. פתאום בא גל שקבר אותו תחתיו. הדבר האחרון שיצחק זכר היה מבט ל-שעונו: 7 14 דקות. אחריו זה התמלא פיו מים מלוחים, הוא חשב כי הוא נחנק. ברילר הספיק לראות מים ושמי-למספר שניות, לא יכול היה לצעוק מ-שום שפיו היה מלא והכרתו אבודה. כש-התעורר, כעבור 20 דקה על שפת-הים התברר לו, כי במקרה הרגישו המצילים במה שקרה לו, הוציאוהו ללא קושי. בבית התבייש לספר על מה שקרה לו.

שלמה שפירא, ניצור

בפולין, שם נולד, גר שפירא ליד נחל. הוא גדל ממש במים. כיום הוא בן 55 ועדיין שחיין טוב. לפני ארבע שנים, ב-בוקר שבת אחד, בילה עם ארבעה ילדיו על שפת ימה של תל-אביב. הוא החליט לשחות אל אניית הנשק ההרוסה אלטלי-נה. בדרך נסחף לתוך מערבולת. מלבד ילדיו בחוף לא שם איש לב לצרתו. הוא החל צועק לעזרה, ולמולו הבחינו בו המצילים. אומר שלמה שפירא: חמישה הרגעים של לחימה במים, היו האימונים בחיי. הייתי כל כך מבובל, שלא תפסתי אפילו כי אני עומד למות. רק אחרי ש-הוציאני הבנתי כה אירע לי, ולבי הצ-טמק מרוב פחד. כמה חדשים בכלל לא הלכתי לים ועד היום אני סמל הוהי-רות בבואי לרחוף ולשחות במי הים.

יוסקה ואמיל, מצילים: שתי הדמויות המפורסמות על חוף תל-אביב, הם זוג המצילים יוסקה וייטמן ואמיל אבינרי, שחשבו על סיפון חסקה. לעזרתם של אלפי טובעים משך עשרים שנות שירותם. השנה אין הם נראים על החוף, כי הוא סגור. לפני שנה הצילו מאות, כיוסקה, המוציא (למעלה, שמאל) נערה שאבדה הכרתה אחר שהגלים שספוה החלה טובעת בים תל-אביב.